

SF PRIČA

EDUARD ŠAGAL

ŽENA SA ALFE KENTAURA



- Kad postanemo svesni svoje uloge, makar i najništavnije, onda ćemo moći živeti u miru, umreti u miru — jer ono što daje smisao životu, daje smisao i smrti.

(Antoan Sent-Egziperi: Zemlja ljudi)

Juče je otišla.

Ako je stvarno istina da ona nije sa Zemlje, da li je onda otišla zato što je morala, što su to zahtevali od nje? Ili su možda ugasili njeni osećaji prema meni, pa je sama odlučila da ode? Potrčala je i izgubila se u masi. Tek tada sam shvatio šta se de-

šava. Potrčao sam za njom, zvao je. Nisam je našao. Kako mi je ono rekla?

— Mili, ne traži da objašnjavam mnogo. Nemam vremena. U brdima iznad Versaja čeka me brod s moje planete. Ja te volim. Bili su to divni trenuci, ti časovi provedeni s tobom. Moja planeta je u sistemu zvezde koju vi, na Zemlji, nazivate Alfom Kentaura. Ovdje sam spuštена da bih proučila mogućnosti zbližavanja tvoga i mog naroda. Izgleda da do toga neće doći, bar ne tako brzo. Pre tri meseca, dok sam razgovarala sa mojima koji su me posli, oni su mi rekli da ste još uvek na prilično niskom stepenu razvoja. Kad su me sinoć oba-

vestili da me čeka brod i pozvali me da tamo odem što pre — shvatila sam da je došlo vreme da se vratim svom svetu. Pozvali su me i ja moram da idem. Ali, mili, vратићу se što pre budem mogla — za godinu, dve, tri. Moji će morati da mi to omoguće! Ne daj da idem, Pjer! Drži me čvrsto! Ljubi me!

Sve to ličilo mi je na ružan san. Nisam mogao da sumnjam u istinitost onoga što mi je govorila, ali bilo je teško i verovati u to. Nisam znao šta da radim. Čekao sam opušteno, istrnganih misli i osušenog grla. Nisam još bio osetio ni žalost ni strah zbog rastanka. Tada se ona otrgla iz mog zagrljaja.

— Vратићу se što je mogu pre! — doviknula je i nestala u masi. Nisam je smeo pustiti, ali kao da nisam bio svestan onoga što se dešavalo. Sporo sam sve to shvatio, isuviše sporo reagovao. Prekasno sam potrčao za njom; bila je već nestala.

Sada sam svega svestan, primam činjenice onakvim kakve su, i tek sada mogu da mirno i zrelo razmislim o svemu.

Da li je stvarno istina da ona nije sa Zemlje?

Ali, šta ja to pitam? Pa ona ne može da govori neistinu? Ona jeste sa Alfe Kentaura, jer tako mi je rekla!

Još mi je u svežem sećanju događaj koji se zblio kad smo pre nešto manje od tri meseca kolima putovali do Avra. Sedeo sam pored upravljača, ali za pravilno kretanje kola brinuo se automatski vozač. U jednom trenutku Meri je gotovo izbezumljeno povikala da zaustavim vozilo. Reagovao sam veoma brzo: zgrabio sam upravljač i kola su se cvileći zaustavila. Nekoliko sekundi kasnije, na nekoliko metara ispred nas, sa litice se na cestu sručila gomila velikog kamenja. Mari mi je posle objasnila da je osetila da će ispred nas doći do odrona kamenja. Verovao sam da nam je njena intuicija spasla živote.

Postoji još nešto što potvrđuje da Mari zaista nije sa Zemlje: naša uporna, ali uzaludna želja da dobijemo bebu. Bilo mi je čudno što u tome nikako nismo uspevali, a oboje smo u najboljim godinama. Ali sada na to drugačije gledam. Nikad mi ranije, naravno, nije ni palo na pamet da je

građena drugačije od mene, drugačije nego što su građeni ljudi. Izgledala je kao sasvim običan, ali gotovo savršen, ženski stanovnik ove planete.

Sada mi je jasno da ona mora da bude građena drugačije od mene. Spolja se to nije moglo videti, ali negde u njoj postoje razlike. Možda je to broj ili veličina ćelija, možda odnos njihovih sastavnih elemenata. Naši genetski kodovi nisu isti; verovatno među njima ima i neke sličnosti, ali nikako nisu isti. Tu je i ležao uzrok naše nesposobnosti da imamo decu. Koliko god nas dvoje izgledamo kao pripadnici iste forme života u svemiru, istog sveta, iste rase, istog naroda — mi smo različiti, i tu ništa ne može da se izmeni. Naše spajanje ne može da stvori život.

A da li je uopšte važno biti isti? Da li će među pripadnicima različitih svemirskih naroda nastajati želja za posedovanjem i pripadanjem? Hoće li brzo nestati barijere koje će se s početka pojaviti zbog razlika u građi i u izgledu? Hoće li možda biti prihvaćena neka nova forma ljubavi — gde će se, umesto pripadnosti istom narodu, priznavati stepen razvoja, razum, međusobno poštovanje, želja za životnim saputnikom za kratko, ili zauvek...? Moguće je da će prvi putnici do drugih zvezda doći u iskušenje da, zbog duge usamljenosti i dugog odricanja, zavole biće nekog svemirskog naroda — biće koje bi po svojim osobinama odgovaralo ženi? Vreme će doneti promenu odnosa među narodima, promenu razuma, shvatanja; menjaće se i pojmovi o ljubavi i o želji.

Ali to za mene nije toliko značajno. Ja sam zavoleo ženu koja je bila tu, među nama, lepu i poželjnu ženu sa malim, smirenim, zaljubljenim licem. Za genetske razlike nisam znao, niti bi to iko od nas mogao unapred da zna. Kasno je da se pitam šta je trebalo da uradim; sada ni ostaje samo da prihvatim ono što jeste, da prihvatim istinu da tu ženu volim.

Sinoć sam se izvezao i zgrada. Automobil sam predao automatskom vozaču. Pola sata kasnije skrenuo sam na neku staru cestu u koju nije ugrađen, upravljački sistem za usmeravanje vozila. Želeo sam da upravljač držim u rukama, da sam upravljam brzim vozilom. Morao sam nekako da po-

begnem od teških misli. Svoju sudbinu i sudbinu svog vozila držao sam u svojim rukama i tako manje mislio o Mari. Automobil je odskakao po izlokanom putu, zanosio se, ali i uporno napredovao prema mračnim brdima.

Stotinak metara od vrha brda prešao sam pešice. Prijalo mi je što me ovaj napor iscrpeo. Disao sam ubrzano i radovao se zbog toga. Otkrivao sam jedan novi svet — svet tišine i mirisa prirode, svet noći zadihanog i usamljenog čoveka. Gazio sam visoku, od rose vlažnu travu i slušao dozivanje noćnih ptica u daljini. Onda sam legao u travu i cveće, i prijatni, gotovo zaboravljeni mirisi osvežavali su mi dušu.

Gore su svetlucale hiljade zvezda. To je moje misli opet vratilo ka Mari. Mogao sam na nebu prepoznati veći broj sazvežđa, ali nisam znao gde je Kentaur. A u njemu, u sistemu zvezde obeležene znakom Alfa nalazi se planeta prema kojoj Mari sada leti. Zamisljao sam sitnu tačku, brod u beskraju svemira — a u njemu Mari, koja se vraća svom svetu. Osećao sam ispod sebe čvrstu toplinu Zemlje, a pred sobom gledao u ponor svemira; činilo mi se da ležim na nekoj maloj kugli koja pada kroz beskrajni prostor. Mari i mene delila je neprelazna provalija...

Misli su mi se vraćale izgubljenom ljubavi i ja sam, uplašen time, požurio nazad u grad. Boriti se protiv lutanja u sobi lakše je među ljudima!

Imao sam tešku noć; nisam mnogo spavao. Mari je dolazila, govorila mi da me voli, a zatim bežala. Osećao sam da uzalud trčim, ali sam osećao i da ne smem klonuti. Nešto me je uporno vuklo napred, a u meni je rastao strah da sam je zauvek izgubio.

Sada je dan; podne je blizu. Sedim i razmišljam. Teško mi je. Misli su mi zbrkane. Krenuo sam putevima koji mogu da me unište. Treba da se prisilim da manje mislim o Mari. Moram videti šta u stvari treba da radim; moram određenije da razmišljam!

Ona me je volela! Izviralo je to iz svakog njenog pokreta, reči, pogleda. To me je i osvojilo. Svi žele da su voljeni, ali onda su smeliji, površniji, manje spremni da vole. I sve pokvare: prestanu da budu voljeni. Biti stvarno voljen znači i voleti stvarno. Mi smo to znali i uspeći smo da sačuvamo našu ljubav.

Uveče sam znao kako ću opet doći do moje Mari.

Na radiju su javili da je planirano da za pola godine prema Alfi Kentaura poleti svemirski brod. Posada još nije bila kompletirana; nedostajao je jedan član: »iskusni kibernetičar, u dobroj fizičkoj kondiciji«. To je za mene fantastična prilika da se opet nađem sa Mari. Javiću se Svemirskom centru. Moraće da me prime. Treniraću, ispunicu sve zadatke koje pred mene postave — sve je to u granicama ljudske moći. Treba samo hteti, a ja i te kako hoću. Znam da je taj let opasan, ali znam i da moram pokušati. Ja moram da stignem do Alfa Kentaura!

Sutra ću se prijaviti komisiji za prijem kandidata za taj let. Noćas ću mirno spavati, jer sam našao način da opet dođem do Mari. Sasvim je jasno da će mi godine leta biti veoma duge, ali podneću ih zato što će me na cilju čekati voljena žena!

*

Blizila se ponoć. Spremao sam se da pođem na spavanje, oslobođen težine neizvesnosti, praznine izgubljene ljubavi. Mari i mene nije više delila neprelazna provalija, nego samo nekoliko godina leta do Alfa Kentaura. Bio sam već siguran da ću poći na taj put i siguran da će me Mari čekati.

Pretmnuo sam kad je u hodniku odjeknuo zvuk zvona. To je moralo da ima nekakvu vezu s mojom Mari! Besumnje, nešto se desilo! Sa osećanjem strepnje u srcu, otvorio sam vrata.

Preda mnom je stajala — Mari!

Nije bilo potrebno da mi objašnjava zašto je još uvek u Parizu; gotovo trenutno sam shvatio: njeni je nisu zvali da bi je odveli njenom svetu, već da bi joj rekli da će sa Zemljom biti uspostavljeno prijateljstvo.

Dugo smo sedeli zagrljeni. Osećao sam da je Mari mirna i srećna, kao i ja. Ponoć je već bila prošla. Nama dvoma, novi dan je donosio saznanje da smo prešli sve prepreke i da se više nećemo rastajati. Ulazili smo u novi život.

I Zemlja je ulazila u novi život...